ÎNTERVIUL SĂPTĂMÎNII

GHEORGHE LIMONA

„CAPACITATEA PSIHICĂ ESTE CEA CARE DECIDE PÎNĂ LA URMĂ, ÎN CARIERA UNUI ARBITRU"

● 25 MARTIE 1973, DATA ARBITRĂRII MECIULUI CU NR. 1 000 ● ADEVĂRATA PERSONALITATE A ARBITRULUI ARE LA BAZA DISCREȚIA ● CEA MAI MARE GREȘEALĂ — ACORDAREA UNOR DECIZII ÎN COMPENSAȚIE! ● CONDIȚIA SINE QUA NON — PREGĂTIREA FIZICĂ EXEMPLARĂ.

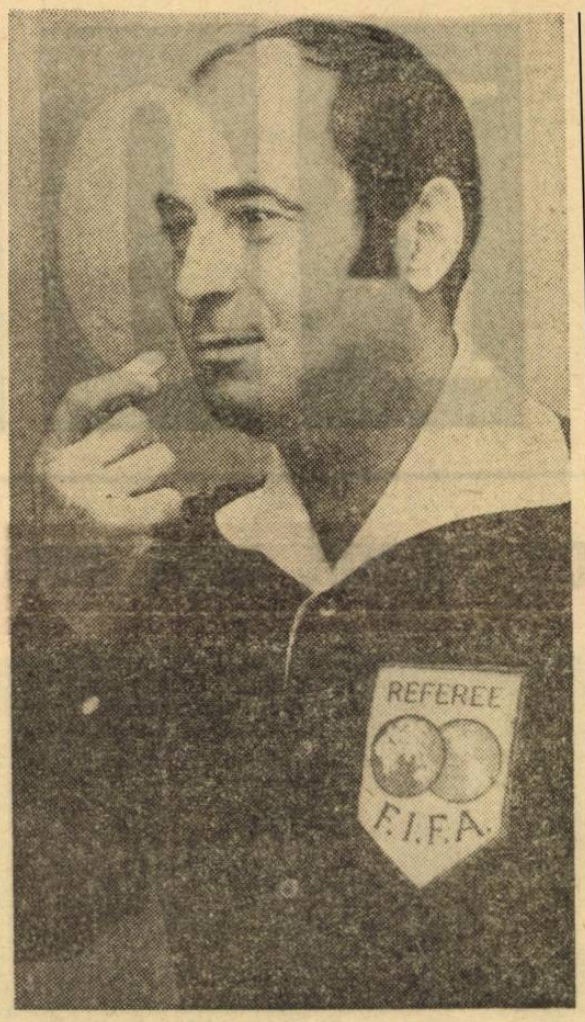

Gheorghe Limona a cucerit pentru a doua oară titlul de cel mai bun arbitru român al anului. Prima cunună a primit-o în campionatul 1969—1970. Anul acesta, Limona a repetat succesul. Între timp, în anul 1971, el a primit ecusonul F.I.F.A., care îi confirmă activitatea pe plan național și internațional.

Gheorghe Limona este un campion al sobrietății. Poate că la baza acestei sobrietăți se află marea lui longevitate profesională — 24 de ani neîntrerupți în cadrul Ministerului Comerțului Interior. În orice caz, arbitrul nostru nr. 1 manifestă pe teren un echilibru care atrage atenția și care exercită o influență certă asupra jucătorilor și chiar a publicului.

Gheorghe Limona, economist de profesie, a fost un interlocutor de o factură specială. Pentru prima oară, reporterul s-a aflat în fața unui om înarmat cu cifre și... fișe în sfera sa de activitate. Spirit meticulos, **Limona** ține un jurnal în care cifrele se îmbină cu notații de generalitate, care capătă aproape semnificațiile unor aforisme. Să sperăm că această modalitate nouă a interviului nostru va reuși să-l prezinte pe cel mai bun arbitru al anului.

●

— Vă felicit pentru al doilea titlu.

— Vă mulțumesc. Am primit acest titlu cu o mare emoție. Nu mi-aș fi putut închipui că voi avea tăria să mă „bat" pentru al doilea titlu, după succesul din 1969—1970.

— Am auzit că ați depășit cifra 1 000 de jocuri arbitrate.

— Așa este. Jocul nr. 1000 l-am arbitrat la 25 martie. Am, de altfel, o statistică ținută corect. Mi-am notat absolut toate meciurile oficiale arbitrate în țară și peste hotare.

— Cu alte cuvinte, încă de la primul meci, care, dacă nu mă înșel, a fost arbitrat acum 20 de ani, ați avut speranța unei statistici care să cuprindă 1 000 de meciuri.

— Orice arbitru pornește la drum cu un asemenea vis. Dar nu oricine are răbdarea statisticii. Pentru mine, datorită profesiunii, n-a fost deloc un efort. În fond, statistica cere doar o consecvență minimă.

— Cîte meciuri de categoria A aveți în acest palmares ?

— 102 la centru, 75 la linie

— Dar meciurile mici ?

— Nu le-am neglijat. Am arbitrat la centru 229 de jocuri în cadrul categoriei Municipiului București. Am 68 de jocuri arbitrate la juniorii republicani. Statistica nu poate face distincție între jocurile mari și cele mici.

— Ce calități trebuie să aibă un bun arbitru ?

— Nu-mi place să vorbesc de la catedră. Îmi permit doar să înfățișez cîteva din gîndurile mele. Cred, în primul rînd, că un arbitru trebuie să aibă un stadiu îndelungat. Să știți că nu vorbește în mine omul trecut de vîrsta primei tinereți, ci arbitrul care a reușit să-și urmărească bătăile inimii. Cînd spun stadiu îndelungat, mă gîndesc nu numai la perfecționarea fizică, ci mai ales la acumularea unei experiențe psihice. Despre efortul fizic nici nu cred că e cazul să mai insist. După părerea mea, efortul fizic al arbitrului în cursul unei partide nu este mai prejos decît cel al jucătorului. Această capacitate fizică este o condiție sine qua non. Capacitatea psihică este aceea care decide, pînă la urmă, în cariera unui arbitru.

— Se vorbește despre arbitri cu personalitate și fără personalitate.

— Personalitatea se cîștigă foarte greu și se pierde foarte ușor, mai ales dacă îți permiți luxul de a cocheta cu ea. Cînd spun personalitate, nu mă refer doar la intransigența față de abaterile din teren. În sfera personalității adevărate a arbitrului se află multe alte elemente. Iată, de pildă, socotesc că excesul de personalitate al unui arbitru, care fluieră pînă și umbra intenției de fault, fragmentînd jocul și spectacolul fotbalistic, este mai curînd expresia ascunsă a lipsei de personalitate. Problema personalității este o problemă cheie în arbitraj. Iată, de pildă, există arbitri care vor să iasă în evidență cu orice preț. Ei uită un adevăr elementar, și anume acela că spectatorii au venit să-i vadă în primul rînd pe fotbaliști, nu pe arbitri. Cred că adevărata personalitate a arbitrului are la bază discreția în tot ceea ce face.

— Se vorbește mult despre faptul că un arbitru modern, pe lîngă pregătirea generală, trebuie să acorde o mare atenție pregătirii speciale a fiecărui joc în parte

— Este foarte adevărat. Și iată de ce. În ultima vreme, regulile jocului sînt mai puțin încălcate ; se constată, în schimb, o crescîndă lezare a spiritului regulilor de joc. Să mă explic : deseori, această lezare se datorează dorinței de a obține victoria cu orice preț. Jocul obstrucționist, simulările, trasul de timp — toate acestea nu lezează direct regulile jocului, ci spiritul regulilor. Un arbitru care nu studiază în profunzime jocul pe care urmează să-l conducă și care nu prefigurează toate posibilitățile care ar putea surveni în funcție de miză, condiții de desfășurare, public etc., etc., va fi doar un arbitru ingenuu, expus tuturor incidentelor.

— Ați comis greșeli ?

— Iată o întrebare la care e greu să nu zîmbești. Cunoașteți povestea cu bobul de grîu multiplicat pe tabla celor 64 de patrate ale șahului. Prințul persan căruia i s-a cerut acea cantitate de grîu nu și-ar fi putut închipui că toate recoltele mondiale nu vor reuși să împlinească cantitatea solicitată (mai mult în glumă), de inventatorul șahului. Cam așa e și la fotbal. Cele 17 articole ale regulamentului de fotbal au variante mai numeroase decît suma totală a bobului de șah purtat prin cele 64 de pătrățele. Erorile arbitrului mi se par foarte firești. Ele sînt, de cele mai multe ori, erori provenite din interpretarea regulamentului și nu au la bază intenții de denaturare a rezultatului. Omul din tribună trebuie să accepte ideea că dictonul „numai cine nu muncește nu greșește" are un cîmp de aplicare perfectă în arbitraj.

— Și care sînt greșelile fundamentale ?

— Dacă excludem capitolul greșelilor intenționate, care nu intră în cadrul discuției noastre, cred că cea mai mare greșeală a unui arbitru este încercarea de a-și răscumpăra greșeala, prin acordarea unor decizii în compensație. În asemenea situații, arbitrul se înfundă ca în nisipurile mișcătoare. Se creează un lanț al slăbiciunilor care compromite meciul respectiv și deseori reușește să compromită o întreagă carieră. O a doua greșeală fundamentală îmi pare a fi dorința arbitrului de a conduce într-un spirit și într-o manieră foarte personală, pentru a ieși în evidență. Cred că o asemenea atitudine, provenită din vanitate, nu ajută fotbalul.

— Ce părere aveți despre poziția arbitrilor în angrenajul fotbalului ?

— Fotbalul este sau ar trebui să fie o familie, din care trebuie să facă parte toți cei care concură la evoluția lui : jucători, antrenori, conducători, arbitri. De foarte multe ori, însă, se creează impresia că arbitrii sînt în afara acestei familii. La această impresie contribuie și ideea falsă potrivit căreia integrarea arbitrilor în această familie ar impieta asupra imparțialității ideale în jocuri. Eu, personal, nu văd ce e rău în faptul că arbitrii s-ar afla mai mult timp în mijlocul familiei fotbalului, alături de conducători, antrenori, jucători. Sînt de părere că întîlnirile cît mai frecvente între toți acești factori, mai ales în perioada pregătitoare a sezonului, ar putea duce la o mai bună cunoaștere reciprocă, și, implicit, la o mai obiectivă interpretare a regulilor și spiritului jocului.

— Cum îi priviți pe jucători ?

— Aici e o poveste lungă. Din îndelungata mea experiență, mi-am dat seama că, la toate nivelurile, dar mai ales de la Divizia B în jos, comportarea nepotrivită a jucătorilor se datorează în cea mai mare măsură necunoașterii regulilor de joc. Din păcate, marea majoritate a jucătorilor fac cunoștință cu regulamentul jocului de fotbal numai prin intermediul sancțiunilor pe care le primesc pentru infracțiunile comise pe teren. Necunoașterea regulamentului face ca jucătorii să reacționeze cu o oarecare uimire atunci cînd sînt sancționați. E adevărat, odată cu trecerea timpului, ei încep să facă unele legături între sancțiuni și reușesc să-și însușească, pînă la urmă, acest regulament de joc. De foarte multe ori, jucătorii consideră că tot ceea ce nu a fost văzut de arbitru este corect. De aici și tendința lor de a găsi mereu căi noi pentru încălcarea regulilor de joc, cu exploatarea situațiilor în care arbitrul fatalmente nu vede.

— Care ar fi soluția ?

— Sînt de părere că trebuie să facem ceva pentru instruirea jucătorilor în tainele regulamentului de joc, chiar de la vîrsta instruirii fotbalistice. În acest fel s-ar elimna o bună parte din sursele negative care compromit raporturile dintre jucători și arbitri, o bună parte din sursele negative care creează o mare doză de subiectivism în tribune. Nu știu care ar fi modalitatea organizatorică a unei asemenea instruiri, dar sînt convins că ea este absolut necesară pentru progresul fotbalului.

Ioan CHIRILA

CU CITITORII ● DIALOG ● CU CITITORII DIALOG

● **„ÎN SEMN DE... PROTEST" !** Nu de mult, am primit la redacție o scrisoare în care arbitrul de fotbal **Dumitru Cojocaru**, din Oțelul Roșu, se plîngea că, după ce a dat și absolvit examenul de categoria I, Colegiul județean nu l-a mai delegat la nici un meci. Acuzația era destul de gravă, cu atît mai mult cu cît nu... plouă cu arbitri de categoria I prin părțile Banatului. Am publicat scrisoarea, solicitînd răspuns Consiliului județean pentru educație fizică și sport Caraș-Severin. Intervenția forului sportiv din Reșița a fost promptă, aducîndu-ni-se la cunoștință motivele pentru care arbitrul Dumitru Cojocaru nu a fost delegat : **„Nu a participat la pregătirea și testele efectuate înaintea sezonului competițional, nu a prezentat nici viza medicală necesară".** Am publicat și acest răspuns, rugîndu-l, în încheiere, pe arbitrul Cojocaru să ne confirme sau nu dacă este adevărat. Și, surpriză... **„Da, este foarte adevărat. Nu am participat la pregătirea organizată cu arbitrii din județ înaintea returului campionatului 1972/73. N-am participat în semn de protest pentru că nu am fost propus pentru lotul republican C, alcătuit în vara anului 1972".**

Cu alte cuvinte, alții sînt vinovați pentru că arbitrul Dumitru Cojocaru, supărat ca... văcarul pe sat, n-a vrut să se prezinte la pregătirea efectuată, la examenul medical !? De ce atunci, atîta tevatură, memorii și plîngeri cu persecuții, intimidări etc. ? **„Principalul lucru este ca noul an fotbalistic să înceapă sub bune auspicii pentru mine".** Așa își încheie D. Cojocaru ultima scrisoare adresată redacției. Numai de nu i s-ar năzări iarăși, ca în... semn de protest pentru cine știe ce motiv, să nu se prezinte, din nou, la pregătirea efectuată de cavalerii fluierului bănățeni.

● **RAPID, O SINGURĂ DATĂ... „Sînt un pasionat cititor al revistei FOTBAL** — ne scrie din Slatina, **Traian Banu** — **revistă care se bucură, din partea mea, de cele mai bune aprecieri. Citind-o cu atenție, am reușit să mă pun la curent cu multe probleme ale fotbalului. Știu, de exemplu, cine a cîștigat campionatul și Cupa de-a lungul anilor. Știu că jucătorii Rapidului au îmbrăcat o singură dată tricourile de campioni, în ediția 1966/1967. Un prieten mă contrazice, însă, cu înverșunare, susținînd că Rapid a cîștigat campionatul în 1965/1965...".**

— Din clipa cînd va citi răspunsul pe care vi-l dăm, amicul dv. o să vă lase în pace. Rapid a cîștigat campionatul ediției 1966/1967 alinîind următoarea formație de bază: **Răducanu — Lupescu, Motroc, Dan Coe, Greavu — Dinu, Jamaischi — Năsturescu, Dumitriu II, Ion Ionescu, Codreanu.** În 1965/1966 campioană a fost Petrolul Ploiești.

● **FAPTE CARE CONTRAZIC. Speranța Florescu** (Brăila), căreia i-am dat un răspuns recent, revine cu o nouă întrebare : **„Credeți, oare, că Oblemenco este, într-adevăr, cel mai bun șuter al campionatului ? Eu una nu...".**

— Perfect, nimeni nu vă obligă să credeți. Dar faptele sînt fapte. Și ele ne forțează să afirmăm că golgeterul campionatului trecut (cu numai 23 de meciuri jucate și după o operație extrem de grea !) poate fi considerat, pe bună dreptate, ca fiind cel mai bun șuter al diviziei. Cu atît mai mult, cu cît Oblemenco cîștigă pentru a patra oară titlul de golgeter. Nu mai poate fi vorba de o întîmplare...

● **DE LA CAPĂT, CU ACELAȘI ENTUZIASM.** Vești noi din Găești, de la același **Mihai Ionescu**, instructorul Asociației sportive Chimia : **„În nr. 368 al revistei FOTBAL a apărut scrisoarea pe care v-am trimis-o, motiv pentru care țin să vă mulțumesc din suflet, atît eu cît și componenții echipei de fotbal. După aceea, ne-am hotărît cu toții s-o luăm de la capăt, să încercăm din nou să cîștigăm campionatul județean de juniori. În urma unei selecții riguroase, la care au participat circa 60 de elevi din școlile generale și profesionale din oraș, echipa a fost reîntregită cu jucători deosebit de talentați. Conducerea asociației ne-a promis, de asemenea, tot sprijinul necesar. Așa că...".**

— Așa că, nu ne rămîne decît să vă urăm mult succes. Cît privește posibilitatea de a fi incluși într-o serie a campionatului de juniori, va trebui să vă adresați subcomisiei de juniori din cadrul F.R.F.

● PE SCURT ●

Ion Oprea (Cîmpina). Într-adevăr, componenții echipei din Bacău care au cîștigat, recent, campionatul internațional școlar de la Lille, sînt cu toții elevi ai profesorului Constantin Anghelache ; **Gheorghe Ionescu** (Brașov) : Beldeanu nu a fost exclus... definitiv din lotul național. Poate reveni oricînd printre tricolori. Numai de el depinde : **Dumitru Rizeanu** (București), **Ion Rădulescu** (Lugoj) : Nu publicăm... ode și balade despre echipe și jucători. Cele pe care ni le-ați trimis sînt și neizbutite : **Nicolae Melinte** (Bacău) : Afirmațiile pe care le faceți sînt deosebit de grave. Din păcate, și foarte greu controlabile. Bizar ni se pare, totuși, faptul că același arbitru — T. Trofin din Galați — a fost delegat consecutiv la două din meciurile de ale căror rezultate a depins promovarea Viitorului Vaslui.